

De kus van Elly

Najaar 1996 waren we met PANiek, een vocaal ensemble uit Nijmegen, op reis in Venetië, waar we uitgenodigd waren door een Venetiaans mannenkoor Il coro Marmolada.

We bezochten de prachtige koepelkerk Il Cattedrale di Santa Maria Assunta op het eilandje Torcello. Er waren niet zo veel bezoekers; dus we probeerden voor onszelf de akoestiek uit.

We legden de muziek van het Ave Maria van Josquin op de doopvont midden onder de koepel. We genoten. Onze zang klonk er hemels. Inmiddels waren er wat bezoekers binnengekomen die bleven luisteren, onder wie zo waar Elly Ameling. Wij zijn grote fans van haar en voor een van onze sopranen was Elly vanaf toen zij nog kind was haar grote idool.

Toen ik – ik ben een van de tenoren - mij van de doopvont omdraaide en plots Elly Ameling zag, liep ik spontaan met wijd gespreide armen op haar toe en zei blij verrast: Hallo Elly ...!? Uiteraard herkende zij mij niet, maar moet in een split second gedacht hebben: Waar ken ik deze man van, hij schijnt mij wél goed te kennen! Wij begroetten elkaar hartelijk met wat ik mij herinner drie kussen op de wang, als zeer goede vrienden. En Elly kwam er natuurlijk achter dat zij mij nog nooit gezien had!

We hebben als zangers uiteraard nog geanimeerd over zang en muziek geconverseerd. De omhelzing is in de story telling een van de hoogtepunten van de reis en van ons nu bijna 40-jarig ensemble geworden (ik mocht voorlopig mijn wangen niet wassen!) en wordt dan ook nog vaak gememoreerd – met de nodige afgunst – als Elly en/of Venetië ter sprake komen.

Dorus Vis